

Dr. Kolláth György

Újbuda Baráti Kör Egyesülete Marton Frigyes, „a rádió kabaré atyja” nevével Emlékdíjat alapított. A nagyon szép díj Janzer Frigyes Érdemes Művész kétoldalas szobrász-érme. Onnan tudom ezt, hogy Hárs Pista bácsi és Majláth Mikes Laci mellett magam is ebben a civil elismerésben részesülhettem. A MIKROSZKÓP Színpadon, Marton Frigyes mellszobra előtt, Margit asszony jelenlétében, az előadás szünetében vettük át a díjat.

Molnár Gyula polgármester, egyesületi elnök laudációját

a büfé előtt kortyolgotó nézők kedves tapsa követte, majd kisvártatva becsöngettek. Mi, hárman a megilletődöttségtől szóhoz se jutottunk. Ezért, személyes érintettség okán, a magam kétpercesét itt adnám elő.

1974-ben szülővárosomból, Szolnokról hívtak dolgozni Pestre, a Minisztertanácshoz. Mentorom, a tanács legrendesebb embere azzal a tréfával bocsátott (f)el, hogy aztán jól becsüld meg magad, fiam, más úgyse fog becsülni. Már a közhelyek sem a régiiek. Kuti Gyuri bácsi: köszönettel felmutatom Neked, oda a mennyországba a díjat. Negyede Téged illet, meg persze Bálint webmestert, és Györgyikét, akit nem csak a kockázatokról és mellékhatásokról kérdezek ki.

Trunkó Barna főkurátor három nappal korábban értesített a döntésről. Végiggondoltam, hányszor jártam már így, és mit gondolok most a kitüntetéseimről. Egyetemeken, főiskolákon az egyik legnépszerűbb tanárnak lenni nem nagy kunszt. Mindössze tudni kell, hogy az iskola, a tanár a diákokért van. Az tehát itt nem számít. Bő 30 év alatt – eddig – három kitüntetésben volt részem. Egyszer voltam Kiváló Dolgozó, de hát ki nem volt az, ha évtizedet eltöltött egy helyen. Bele is dőlt a rendszer a mi nagy kiválóságunkba. Egyszer kaptam Munka Érdemrendet, nem aranyat, talán bronzot. Csak arra emlékszem, hogy a vele járó pénzt aznap elköltöttem.

A Belügyminisztérium „biztos ami biztosaként” részt vettem a szovjet csapatok hazatalálásának előmozdításában. Nem mi vertük ki őket. Tapintattal iparkodtunk segíteni a kivonulást, és egyezségre jutni az itt-hagyott, vegyes-veszélyes hagyaték dolgában. Annus Antal államtitkár-tábornok míves dobozban díszírt adományozott mindezért. Büszke voltam rá, nézegettem, mutogattam. Egyszer majdnem ágyékon szúrtam magamat vele, mert elengedett a csat, és kizuhant a penge.

Ma és a jövőt tekintve nem viselek állami-politikai tisztséget. Nem sportból, de sokat kellemetlenkedem a mindenkori hatalomnak. Oka és esélye sem lenne annak, hogy a hatalom a tenyerén hordozzon. Így van ez jól. Nem igaz, hogy a talpnyalásban mindig a talp a hibás. Civil polgárnak legfeljebb civil elismerés dukál (nem jár, pusztán néha jut neki). Tiszta szerencse és kész öröm, hogy nem posztumusz ért az elismerés.

Ezért hát a Marton Frigyes Emlékdíj viszi a pálmát. Iparkodom mielőbb méltó lenni Marton Frigyes szellemiségéhez, szellemi nagyságához. Személyesen sosem találkoztunk, csupán kétszer telefonon beszélünk. Remélem, odafönről ő sem vétőzna.

Szakbarbárként, végül egy nem is annyira vicces összefüggést mondanék. Azt lassan, körülbelül már elérjük, hogy a jogállamiságnak része legyen a kiszámíthatóság. Tessék mondani, a beszámíthatóság mikor válik azzá?

Köszönöm a szót és a szívbéli, erkölcsi elismerést.

Cím
**Marton Frigyes szelleme
bronzban**

Dátum
2005.12.20.